

Bakonyi Samu – (Bakonyi Péter)

A százfejű sárkány

Százegy ráncú bőgatyában, annak is a legeslegeldugottabb korcában létezett valamikor a szépségesen szép magyar mesevilág. Olyan szép, amilyenről minden gyerek csak álmodik – amíg meg nem tanul olvasni. Ahogyan én, Samu is. De az én Kedvesapám szerint: minél többet álmodozunk valamiről, annál messzibb kerülünk tőle, úgyhogy jobb, ha én is gyorsan elmesélem, amit tudok, mielőtt elfelejtem. Különösen, hogy a megírását nemrég házi feladatként kaptam az iskolában: brrrrrr, de ijesztő, ugye, srácok?

Egyszóval... hol volt, hol nem volt, hol élt, hol nem élt, volt és élt egyszer egy százfejű sárkány. Viszonylag jó sárkány volt, nem ártott még a százfejű légynek sem, csakhogy volt egy nagy hibája: nagyon iszákos volt. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy ez a százfejű az üveghegyen lakott, és éppen a parafadugó-toronyban. Ott fenn azonban már minden jóféle ital nagyon kifogyóban volt, ami miatt a mi szomjas sárkányunk kezdett igen elszomorodni. Meg persze kiszáradni is, ugyanis ő vizet egyáltalán nem ivott. Nagy szerencséjére azonban meghallotta egyszer az egyik nagy hírű királyi vadásztól (aki éppen igyekezett őt a meghirdetett, fenséges pénzdíj reményében legyőzni és elfogni, vagy legalábbis megölni, de ez nem sikerült neki), hogy bizony, van egy különös, mesébe illő, borból soha ki nem fogyó, Zsolnay márkájú keménycserép korsó a kurta farkú malacnál. Csakhogy a kurta farkú azt a korsót egyedül csak annak adja oda, aki... De hadd ne vágjak mindjárt a mese közepébe!

Az történt ugyanis még valamivel korábban, hogy különféle munka nélküli vitézek és közmunkás lovagok – akik nagyon is sokan laktak a környéken, háborús ipar már jó ideje nem lévén arrafelé, s akik már sokszor megpróbálkoztak a közeli várpalotában lakó V., azaz Vadászó László királynál azzal, hogy valahogy megszerezzék valamelyik lányát, meg vele a fele királyságát, de mindannyiszor kudarcot vallottak, mivelhogy a felséges lányok mindig furfangosabbak voltak náluk – elhatározták, hogy nem kísérleteznek többet a meggazdagság számukra esélytelen módózataival. Viszont a hírhedt százfejű sárkányt még soha senki le nem győzte, pedig köztudott volt, hogy szinte már alkoholista, és ettől időnként annyira legyengül testileg, hogy széllal szemben már nem is tud repülni, meg az is elterjedt, hogy már mindent, de mindent megiszik, ami egyáltalán folyik vagy csöpög, csak persze a vizet nem. Ezért döntöttek hát úgy a környékbeli dologtalan daliák, hogy majd ők vállalkoznak a sárkány elfogására vagy elpusztítására. Keresték is az alkalmat szüntelenül, hogy megütközhesse nek vele, így eshetett meg az a nagy véletlen is, hogy mikor a százfejű egyszer éppen ment, mendegélt az erdőben gyanútlanul, hirtelen szembetalálkozott azzal a harcossal, aki a leghíresebb, legnagyobbavágóbb „csóró” volt széles e vidéken. Egy pillanatra talán még meg is lepődött volna a váratlan helyzettől (s ezt akár ijedtségnek is mondhatnánk), ha észre nem veszi, hogy ennél a legénynél éppen nincsen semmi más, csak egy kis uzsonna, abárolt szalonnás

vajas kenyér vereshagymával, amit a nagymamája csomagolt neki, mert saját pénze már nemigen volt igazi ennivalóra, azaz bigmekre vagy frájcsikenre. A kardját, a puskáját meg a gázsprét pedig éppen zálogban hagyta a közeli faluban, ahol az elmúlt éjszakát töltötte egy pajtában, miután elitta az utolsó aranyforintot, amit a fegyvereiért kapott a házigazdától. Ezért aztán ez a híres kardnélküli lovag most meg sem próbált harcolni, inkább csak, uccu, elkezdett futni, futni... kifelé valahogyan ebből az ijesztő, sárkányos nagyerdőből. Futott és futott, és már majdnem kimenekült a sűrűből, amikor véletlenül beleesett az egyik igen mély sárkánycsapdába, amelyet éppen ő és a többi hasonszörű harcias férfiú állított fel, vagyis ásott meg nemrégiben. Zutty, belepottyant, jól megütötte a hátsóját, talán még el is ájult egy percre. Aki másnak vermet ás... tanította nekem az én Kedvesapám, bár ezt a közmondást biztosan ez a legény is ismerte. De mikorra magához tért, már éppen odaért a százfejű sárkány is a nagy lyukhoz. Nem tudott ugyan róla, hogy van ott valami ilyen, de most még jó időben meglátta a beszakadt óriásüreget, ami miatt éktelen haragra gerjedt, és odakiáltotta a megrémült vitéznek: – Bizony, én most agyonégetlek téged, te megátalkodott férfiú! – Hűha, a fiatalember erre könyörgőre fogta a dolgot: – Eressz el, jó Sárkány, lágyuljon meg a te jó szíved, hiszen nekem is van nagymamám, mint ahogy biztosan teneked is van, aki estére ma is hazavár engemet! – Ördög bújjon beléd, meg a nagymamádba is – felelte a százfejű –, te sem kíméltél volna engem, ha én estem volna bele a csapdátkba. Én inkább most jól megpirítalak téged. – Akkor azért eressz el, kérlek, jó Sárkány uram – esedezett megint a bajba jutott mesehős –, hogy gyorsan visszamehessek a társaimhoz, mivelhogy a szomszédos ország migránsai már javában készülődnek, hogy megtámadjanak minket, és a hazának bizonyly minden katonára szüksége lesz a nehéz határharcokban! – Csapjon a villám beléd, meg a társaidba is – horkant fel a sokfejű szörny –, hiszen nekem már nyilván egyetlen fejem se lenne, ha a seregetek bármikor is körbefogott volna engem egy ilyen frissen ásott üregnél! Legjobb lesz, ha máris faszénné tüzellek össze.

No, most ijedt meg igazán a kardnélküli, mert látta, hogy lassan minden esélye elfogy a megmenekülésre. Ekkor azonban eszébe jutott még valami. Ha az emberek nagy bajban vannak – mondta nekem gyakran az én Kedvesapám –, az egyiknek megáll az esze járása tőle, a másiknak viszont éppen akkor lódul neki. Nos, hát ilyen volt ez az ijedt kis emberke is: feltalálta magát. – Ha megkíméled az életemet, jó Százfejű Testvérem – szólalt meg még reszkető hangon, de már reménykedve –, elárulok neked egy óriási nagy titkot, de csak ha megesküszöl, hogy nem mondod el senkinek, hogy tőlem tudtad meg, mert a varázslók meg a tanárok nem szeretik az árulkodókat. – Rendben van, rendben van – felelte türelmetlenül a sárkány –, de esküdjzön neked a te V. László királyod, mert ha meg nem mondod azonnal, mi lenne az a nagy titok, tüstént összesütlek, és még ráadásul bele is temetlek a ti magatok ásta árokba, hogy még a nagymamád se találjon rá a csontjaidra! – Az emberfia belátta, hogy most már igazán beszélnie kell, vagy itt a vég, hát nekikezdett: – Tudom, ó, Sárkányok Fejedelme, hogy te nagyon szereted a finom italokat. – Hát biz' az már igaz – válaszolta a sárkány álmodozva –, de sajnos, soha nem ihatok eleget, mert annyi fejem van, hogy egy nagy csomónak nem jut egy korty se hetekig. – Akkor hát – jelentette ki erre a bajba jutott legény –,

tudd meg tőlem, és légy ezért hálás nekem, hogy van egy különleges, Zsolnay márkájú, eozinmázos varázskorsó, amelyből sohasem fogy ki a bor. – A sárkány megdöbbsent, hallván ezt a képtelenséget, de egyúttal rettenetesen meg is örült neki, bár hitte is, meg nem is hitte. Annyi mindenfélét mesélnek mostanában, például arról is, hogy már nem a százegy ráncú bógatyában van a magyar mesevilág, a legeslegeldugottabb korcban. De azért reménykedett is egy kicsit, megkérdezte hát a rabul esett közlovaogot: – És ugyan hol és kinél volna az a csodálatos agyagköcsög? – s a torka hirtelen elkezdett nedvesedni már a gondolattól is, hogy neki egy ilyen különös háztartási edénye lehetne. Így a kardnélküli katonának nem maradt más választása, beszélnie kellett: – Hát az a csodakancsó bizony a kurta farkú malacnál van. – Most már aztán a százfejű sárkány se bírta tovább az izgalommal, nagyokat nyeldesve kiáltotta: – Mondd meg nekem tüstént, te balga, hol lakik a kurta farkú, rút kis malac, és akkor elengedlek, de ha nem árulod el mindjárt, akkor biztos, hogy eltűzellek rögvest, mint azt a kiszáradt fagyökeret ott melletted! – Azzal pfúúúúúú, odapörkölt egyet a lukba, amitől a farönk azonnal feketére sült. Akkor aztán a nagy vitéz nagy ijedtében elárulta, amit a sárkány tudni akart: vagyis hogy a legközelebbi királyi kastélyban, Vadászó (V.) László udvarában lakik az a bizonyos kurta farkú, rút kis párosujjú.

A sárkány azon nyomban felreppent az erdő fái közül, ott hagyva az ijedt embert a saját csapdája fogságában, és röviddel rá már meg is érkezett az egész királyság legnagyobb várának magasba nyúló falaihoz. Egészen könnyedén ment neki a repülés, mert persze hajtotta a szomjúság is, ott a falak alatt azonban gyorsan rádöbbsent, hogy sehogyan sem fog tudni egyedül bejutni az udvarba az őrség miatt, méghozzá észrevétlenül, pláne be a palotába, és hogy bizony, elkelve ehhez valamilyen hasznos belső segítség. Csakhogy nem ismert senkit sem arrafelé, különösen olyat nem, aki hajlandó lett volna a veszélyes nagy ellenség pártjára állni és becsempészni őt, mivelhogy az emberek féltek tőle, sőt gyűlölték is, legalábbis a felnőttek, hiába, hogy ő sose bántott senkit se azon a vidéken. A legtöbb ember nem is látta őt sohasem. De hát mi sem csak azokat szoktuk gyűlölni, akik bántottak bennünket, mondta nekem egyszer az én Kedvesapám, úgyhogy ezt jól meg is tanultam. A sárkány is rögvest megfordult, s visszarepült az erdőbe, egyenesen a közben már búskomorságba zuhant kardnélküli leventéhez, és jobb híján őt szólította fel arra, hogy segítsen neki bejutni a várba, megszerezni a varázslatos Zsolnay kupát, és akkor végre: inni, inni, inni... – ahogyan egy híres hétféjú mondta valamikor. Az persze mindjárt bizonygatni kezdte bőszen, hogy ő természetesen segít. De mennyire! Ugyan magában inkább csak a mielőbbi megszabadulásra gondolt, hiszen tudta, hogy bár neki csak egy feje van, a mély lyukban akár szomjan is halhatna, mire rátalálnának a cimborái a nem létező csataterőről jövet. Így hát most már ketten kezdtek el tanakodni, hogy kieszeljenek valamilyen haditervet, amellyel bejuthatnának a többszörösen zárt, védett kastélyudvarba. Több szem többet lát, tanította nekem valamikor az én Kedvesapám, kétszázkét szem pedig valószínűleg még annál is többet. Százegy fej pedig nyilván százszor annyi ötletet képes kitalálni és megfontolni, mint egyetlen emberé, vagy akár csak egy egyszerű sárkányé. Ezért aztán hamarosan eredményre is jutottak ők ketten ott az üreg alján, s aztán sürgősen véghez is vitték, amit együtt kigondoltak.

Mégpedig azt, hogy mivel ebben a kis birodalomban is éppen Halloween volt azokban a napokban, furfangos új haditervük szerint a sárkány óriási zsiráfnak öltözött, a legtöbb fejét összefogva odafent egy nagy gumírozott hajhálóval, a többit meg a hóna alá be-behajtogatva egyenként, s úgy indultak el befelé a mulatságra gyülekező tömeggel együtt. S bizony, hatalmas sikerrel jártak! Még a királyi portaőr is csak megpaskolta a zsiráf-sárkány tomporát, amikor az egyfejű sárkánynak öltözött kardnélküli harcossal kart karba öltve áthaladtak előtte az új ProxerGate 5D típusú, elektromos kártyás, vandálbiztos kapubeléptető terminálon. *(A szponzori jutalékot a mese végén található címre kérem utalni!)* Így tehát könnyedén besétáltak, nem is kellett a falakon átlopakodniuk vagy átröpülniük, ami felettébb kényelmetlen és kockázatos lett volna így együtt. Ám ekkor, ahogy éppen settenkedtek előre az ünneplő, zajongó, cukorkát majszoló és édes üdítőket szürcsölő tömegek mellett a városközpont felé, a semmiből hirtelen eléjük toppant a malac, az a bizonyos kurta farkú, és minden köszönés és bevezető nélkül nekiszegte a szót az óriási zsiráfnak, azaz magának a sárkánynak: – Na, te híres Százfejű! Tudom, hogy te erős vagy és tüzes, de vajon okos is vagy-e, vagy csak okosnak hiszed magad, ami már önmagában is kétséges vakmerőség, de ma aztán bizonyosan az lesz, mert számodra most jött el az ideje a nagy megmérettetésnek. – A sárkány erre annyira meglepődött, hogy vissza se köszönt az őt nem köszöntő rövid szőrű rózsaszín állatnak, de az már folytatta is a mondókáját: – Mert most versenyre kelünk mi ketten, te meg én, de csak az egyikőnk nyerhet, aki mindent visz. Kérdezz tőlem bármit, Százfejű, én úgyis mind sorra megválaszolom majd! De ha mégis megtörténne, ami nem történhet meg, vagyis hogy mégsem tudom a választ valamire, amit kérdezel, megígérem – ez van megírva ama nevezetes Bakonyi Samu Mesekönyvében is –, hogy odaadom neked a Csodálatos Korsót, amelyből egész életedben annyi finom százputtonyos Tokajit ihsatsz, hogy mind a száz fejed állandóan kótyagos lehet tőle. S akkor ráadásul kimehetsz innen úgy, ahogy bejöttél, rejtőzködve, de még akár teljes sárkánydíszben is, ha úgy szeretnéd, és én garantálom, hogy senki sem követ majd, és senki sem akar majd elfogni vagy megölni. A legjobb varázscsülkömet adom rá – tette még hozzá, mert azt ugye nem mondhatta, hogy: „Itt a kezem, nem disznólab!” – De ha én nyerek, Sárkány, ha megadom a választ az összes kérdéssre, ahogyan természetesen megadom majd, akkor a sárkányisten legyen hozzád irgalmas, mert bizony neked akkor mind a száz fejed le lesz csapva tőből.

Na, erre bizony már csak gondolkodott egy sort a szelíd szörnyeteg (most éppen halloweeni zsiráf), úgy elgondolkozott, mint aki szóbeli vizsgára készül, mert ezektől a fenyegető szavaktól azért még ő is megrettent egy-két másodpercre. Nézett is a vitézre (most éppen egyfejű sárkányra), nézett a malacra, de végül a nagy-nagy szomjúsága miatt mégis rábólintott, egyszerre több fejével is: – Legyen úgy, ahogy mondtad, te Malac! Csapjunk össze ésszel! Erővel úgyszem tudnék sült malacot csinálni belőled, mivel tudom, te nagy varázsló vagy. – Rendben, kérdezz hát! – szólt akkor a rút kis kurta farkú. Így is lett, a sárkány elkezdte. – Felelj az első kérdésemre, Micimalacka: Hány barátja van a Kis Hercegnek? – Hahaha – nevetett fel a kis bakonyi fajta patás állatka –, hahahaha, hiszen ez ötödikes tananyag az általánosban! Rövid, mint az egyszeregy, köny-

nyű, mint a kétszer KETTŐ: az első barátja a Kisbárány volt, a második pedig a Rózsa, ahogyan Saint-Exupéry bácsi is megírta valamikor.

– De hiszen nálunk a sertések nem járnak iskolába! – csodálkozott rá a válasza értetlenül a sokfejű. – Nem is ott tanultam – felelte a kurta farkú –, merthogy én nem tanulni járok az iskolába: én vagyok ott a tanító. De kérdezz csak tovább, ha akarod azt az eozinos kancsót, te fejes-szörnyeteg! – Jól van hát – sandított a másik a mindig zsebében lapuló kisokos papirpuskára: – Mennyi a híres Pi szám negyvenegyedik számjegye? – Könnyűűű, könnyűűű – tapsikolt a malac –, ez meg hatodikos tananyag, a kör területének számtana. Még azt is megmondhatom, mennyi a kétezredik számjegye a Pi-nek: történetesen éppen annyi, mint az általad kért rossz érdemjegy, azaz az egyes. – Bosszús lett nagyon a sárkány, hogy a rút kis malac tényleg ért a számtanhoz meg az irodalomhoz, de persze ezért még nem adta fel: – Hány feje van az unokaöcsémnek – kérdezte, és biztos volt benne, hogy erre nem tud a kövér kis állat megfelelni, hiszen se alsóban, se felsőben nincs a tananyagban. De a kis csülkös csak kacagott: – Éppen mostanában olvastam a Guinness Enciklopédiában, hogy Nessienek, a Loch Ness-i szörnynek, a te közeli rokonodnak csak három feje van, azok is csak a kisebb fajtából, mert a vízben jobban tud úszni, ha kicsik a koponyái. (A közegellenállás miatt, de ez már hetedikes anyag.) – A sárkány egyre dühösebb lett, legszívesebben azt kérdezte volna, vajon mit jelképez a Pink Floyd felfújható állatfigurája a koncerteken, de félt, hogy idő előtt magára haragítja négy lábú vizsgáztatóját, hát inkább azt kérdezte: – No és az én ősapáim többsége vajon mitől halt ki, és mikor? – Hihihih – vihogott fel a megkérdezett –, ez meg egy egyszerű történelmi tétel nyolcadikból: körülbelül 65 millió évvel ezelőtt, a kréta-tercierben csapódott a Földre az az aszteroida, amelyik lehetővé tette, hogy már ne csak ti, sárkányfélék uraljátok az egész bolygót. Éppen azért lett nektek, életben maradt utódoknak ilyen sok fejetek, hogy gyorsabban meg tudjátok tömni a bendőtöket a még megmaradt élelmekkel, növényekkel, magamfajta kisállatokkal. Még azt is tudom, hiszen tanítom természetismeretből a gimiben, hogy a szárnyatok is csak azért lett ilyen nagy és erős, hogy élve maradhattok, mert az ősapáitoknak még csak úgy sikerült felröppenniük, ha a két szárnyukra támaszkodva elrugaszkodtak a talajról. Éppen úgy, ahogyan a mai aprócska rokonságotok tagjai teszik, a vér szívó denevérek. Nézd csak meg egyszer, ha teheted. De most kérdezz valami nehezebbet, mert meggy az idő!

De most aztán már nem tudta a sárkány, dühöngjön-e inkább a denevérokonság emlegetése miatt, vagy essen igazi, mély melankóliába: ez a kis rózsa-színű állatka Orwell Állatfarmjából, tényleg mindent tud. Hogy foghatnék ki rajta mégis, hogy foghatnék ki? – törte a fejét, a fejeit, főleg persze a főfejét, s jöttek is a kérdések nyelvtanból, sporttörténetből, etikából, kémiából, informatikából, de a rút kis malac minden kérdésre megválaszolt, s mindig csak azt kiáltotta hahotázva: kérdezz valami nehezebbet, kérdezz nehezebbet, mert lassan lejár az idő! Már kerek 100 kérdés esett, egyik-másik csak úgy a sárkány valamelyik hóna alól jött, az okosabb fejekből, de azonnal érkezett rá kerek 100 jó felelet is, és mind olyan jó, sőt olyan jeles, hogy még egy tankerületi felügyelő sem tudott volna beléjük kötni. A sárkány összeroppant a kudarcok sorozata alatt. Tudta ugyan vallástörténetből, hogy jócskán voltak olyanok is az ó-történelem-

ben, akik még kérdezni se tudnak, s hozzájuk képest ő szinte zseniként remekelt az elmúlt órában, de ezzel most nem lehetett elégedett. Magába roskadva ült a két erős szárnyára támaszkodva, lehajtott fejjel, és már a halálra készülődött. A kardnélküli vitéz szinte már megsajnálta a szerencsétlent. Csöndben odébb is állt inkább, hogy ne is legyen jelen a végső osztályozásnál, mert még az ő katonagyomra sem bírta volna végignézni, ahogy a sárkány száz feje egyik a másik után a porba hullik. Vélhetően nagyon-nagyon véresen.

De ekkor hirtelen eszébe jutott a százfejűnek valami fontos dolog. Az én Kedvesapám is szokta mondani, hogy maga a meglepetés már fél győzelem. Tudniillik, hogy olyat kellene kérdeznie, ami se a malacokra, se a sárkányokra nem vonatkozhat, ami tőlük teljesen idegen. Például olyat, ami csak emberi, csakis a majdnem szőrtelen, pikkely nélküli lényekre jellemző, és senki másnak soha eszébe se jutna. S még ráadásul olyat, ami egyúttal beugratós kérdés is lenne. Be is ugrott neki egy ilyen furfangos ember-rejtvény, gyorsan kivágta hát: – Na, malac, erre felelj meg, ha tudsz! Se keze, se lába, valakiknek mégis ő az álma, ő a boldogsága és ő a megváltása is egyszerre. Na, mi az?

Csend lett. Jajaj, gondolkodott el a malac: húúúha! Hirtelen nem tudta, merre tekergesse az egyetlen okos fejét, hogy valami eszébe jusson erről a lehetetlen kérdésről. Nézett volna a vitézre is, hátha az segítene, vagy legalább a tekintete elárulna valamit a lehetséges válaszról, de az már eltűnt a halloweeni meseáradatban. Rettenetesen gondolkodott a malac, de bizony ő még ilyen sületlenséget életében nem hallott, és lassan, nagyon, de nagyon nehezen felfogta, hogy bizony, most erre a találós, de nem iskolai kérdésre nem is tudja a jó feleletet. Nézett a sárkány-zsiráfra, nézett a színes, hologramos parti-trombitákat fújó, danászó, lampionozó, sípoló felvonulókra, a kacsának, királynak, elefántnak, mandragórának és mindenféle más figurának öltözött emberek és meselények hadára, aztán nézett megint a sárkányra, de sajna, ettől semmi okosság nem jutott az eszébe. Emiatt aztán elkezdte magát igen-igen szégyellni, mivel eddig ő maga is úgy tudta, ahogyan az egész királyság minden élője is, hogy ő a legokosabb közel és távol, de talán még a földgolyón is. Csakhogy ettől a kérdéstől most csődöt mondott még az ő nagy tudománya is, rossz volt ránézni, amikor kijelentette végül csülkeit tördelve és borzasztóan elbúsulva: – Bizony, bevallom, hogy nem tudom, mi az. – Már éppen világgá is szaladt volna, de a kíváncsisága miatt előbb még megkérdezte: – De hát mi az, Sárkány, aminek se keze, se lába, valakiknek mégis ő az álom, a boldogság és a megváltás is egyszerre? Mert bizony én például mostanáig nagyon is boldog voltam egész életemben, ébren is, de még álmomban is, és megváltásra meg egyáltalán nem volt szükségem, mert a roppant nagy eszemmel mindent, de mindent elértem, amit csak akartam, főképpen persze a mindenevő, együregű, összetett nagy gyomrom számára.

– Mi lenne, mi lenne – felelte a sárkány felszabadultan és boldogan, hogy hamarosan a szomját olthatja majd a Mágikus Korsóból. – Mi lenne? Hát a pénz maga! A dollár, a deviza, a valuta, a forint, az euró, és abból is a nagyon-nagyon sok!

– Jaj-ja-jaj – csüggedt el a malac véglegesen –, jajaj, ez tényleg igaz, még akkor is, ha ez csak és csakis az emberi állatra vonatkozó igazság, de valóban: a pénznek tényleg nincsen se lába, se keze, mégis csak abból tud a kétlábú

majomféle házat, ruhát, ételt, vagy még több pénzt, aranyat, okostelefont, hipertabletet szerezni. Meg persze italt is – mondta még szomorúbban, és azzal átnyújtotta a százfejűnek a Csodálatos Mesekancsót. – Belátom, barátom, erős is vagy, tüzes is vagy, de még okos is vagy, Sárkány, elmehetsz tehát innen most szabadon és szomjúság nélkül!

A százfejű sárkány pedig el is ment, kifelé haladva még tánra is perdült, miközben azt énekelte Kispáléktól, hogy „Pörögj, disznó, napozz holddal!”. Aztán soha többé nem is tért vissza ebbe a várba, Vadászó László király udvarába. Ha nem hiszed, kérdezd meg a kurta farkú malacot, aki természetesen nem futott világgá: ő maradt továbbra is az emberek tanítója, viszont felvetette a tantárgyak közé az iskolában a művelődéstörténetet, benne a sárkány százegy remek kérdésével. Érdeklődhetsz nála a részletekről! Címe: Várudvar, Fonatos utca 6/B. Kettőt tessék csengetni!

